

Wtorek, 27 września 2011 r.

45. ponownie stwierdza, że zajęcie się uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych pozostaje priorytetem i że szkoły europejskie powinny wdrożyć wszelkie środki, aby zwiększyć swoje kompetencje w zakresie kształcenia uczniów niepełnosprawnych; postuluje w związku z tym, aby Zarząd czuwał nad stosowaniem odpowiednich przeliczników w odniesieniu do tej grupy uczniów przy obliczaniu liczebności klas oraz by zapewniał pełną integrację takich uczniów;

46. zwraca się do Zarządu Szkół Europejskich o wdrożenie zaleceń dotyczących uczniów mających specjalne potrzeby edukacyjne, które to zalecenia wynikają z badania szwedzkiego zespołu ekspertów przeprowadzonego w 2009 r., oraz o opracowanie planu działania w tym zakresie;

47. podkreśla potrzebę stworzenia prawidłowo funkcjonującego systemu pomocy uczniom niepełnosprawnym w trakcie procesu ich integracji w szkołach europejskich (np. zapewniającego wsparcie ze strony nauczycieli nauczania specjalnego) w celu zapewniania mobilności ich rodziców;

48. stwierdza, że podany przez Zarząd oficjalny wskaźnik niedostatecznych wyników w nauce wynoszący 2,7 % nie uwzględnia dużej różnorodności osiągnięć szkolnych w szkołach europejskich, a w szczególności niezwykle wysokiego wskaźnika niedostatecznych wyników w nauce w grupie francuskojęzycznej, jaki odnotowuje się od wielu lat; apeluje, aby Zarząd zastanowił się nad dydaktycznymi i finansowymi przyczynami i skutkami tego nieprawidłowego funkcjonowania, wskaźnika niedostatecznych wyników w nauce ogólnie oraz utrzymującego się wysokiego odsetka uczniów powtarzających klasę;

49. ponownie zwraca się do Zarządu o dołożenie starań, aby znaleźć rozwiązania alternatywne dla uczniów, którym nie udaje się pozostać na drodze prowadzącej do otrzymania matury europejskiej, i o rozważenie wprowadzenia świadectwa końcowego innego niż matura dla uczniów decydujących się na dalszą naukę w kierunku zawodowym; twierdzi, że każde nowe świadectwo musi zostać poddane ocenie skutków i że należy zapewnić jego wartość dodaną dla obowiązujących ram kwalifikacji;

50. ponownie stwierdza, że zajęcie się uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych musi pozostać priorytetem, tym bardziej że szkoły europejskie oferują obecnie tylko jeden rodzaj dyplomu i powinny w związku z tym zapewnić maksymalne wsparcie, aby w miarę możliwości uniknąć sytuacji, w której uczeń osiąga niedostateczne wyniki w nauce; tego rodzaju sytuacja może prowadzić do impasu, jeżeli uczeń, z przyczyn językowych bądź innych, nie ma dostępu do innych ścieżek kształcenia w ramach systemu nauczania państwa przyjmującego;

*

* * *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim oraz Zarządowi Szkół Europejskich.

Przyszła polityka spójności UE

P7_TA(2011)0403

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie poziomu wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności: wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności UE (2010/2305(INI))

(2013/C 56 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 174–178,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020« (COM(2011)0017),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020« (SEC(2011)0092),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 25 października 2010 r. pt. „Polityka spójności: reakcja na kryzys gospodarczy, przegląd realizacji środków polityki spójności przyjętych w celu wsparcia europejskiego planu naprawy gospodarczej” (SEC(2010)1291),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2010)0110),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 31 marca 2010 r. dołączony do komunikatu Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (SEC(2010)0360),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 539/2010 z dnia 16 czerwca 2010 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 437/2010 z dnia 19 maja 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie mieszkalnictwa na rzecz społeczności zmarginalizowanych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 284/2009 z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 85/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1081/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1784/1999 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 24.6.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 94 z 8.4.2009, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 12.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego ⁽¹⁾,
  - uwzględniając decyzję Rady z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności (2006/702/WE) ⁽²⁾,
  - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 14 czerwca 2010 r.,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2010 r. pt. „Jak wspierać skuteczne partnerstwa dotyczące gospodarowania programami w zakresie polityki spójności w oparciu o dobre praktyki z okresu 2007–2013”(ECO/258),
  - uwzględniając opinię Komitetu Regionów pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” z dni 1–2 grudnia 2010 r. (CdR 159/2010),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie sprawozdania 2010 dotyczącego wdrożenia programów polityki spójności na lata 2007–2013 ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności? ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7–0287/2011),
- A. mając na uwadze, że zdolność absorpcyjna oznacza stopień, w jakim dane państwo członkowskie i jego regiony są w stanie skutecznie i efektywnie wydatkować środki finansowe przyznane z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, a także mając na uwadze, że zdolność ta jest niezbędna, aby w maksymalnym stopniu przyczynić się do spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej dzięki środkom dostępnym w ramach funduszy unijnych,
- B. mając na uwadze, że unijna polityka spójności ma ogromne znaczenie dla promowania harmonijnego rozwoju UE oraz że mimo postępów dokonanych w zmniejszaniu nierówności w rozwoju między poszczególnymi regionami nadal występują ogromne różnice w poziomie rozwoju gospodarczego, społecznego i regionalnego,
- C. mając na uwadze, że w regionach i mikroregionach w najbardziej niekorzystnym położeniu brakuje zasobów finansowych i ludzkich oraz wsparcia administracyjnego potrzebnego do właściwego wykorzystania dostępnych im funduszy UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 371 z 27.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0283.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0473.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 117E z 6.5.2010, s. 79.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- D. mając na uwadze, że polityka regionalna UE stanowi istotny instrument promowania spójności gospodarczej i społecznej oraz że umożliwia ona UE podejmowanie środków w celu zmniejszania nierówności regionalnych, propagowanie rzeczywistej konwergencji oraz stymulowanie rozwoju, wysokiej jakości zatrudnienia i postępu społecznego, a także zapewnianie korzyści regionom słabiej rozwiniętym,
- E. mając na uwadze, że zdolność absorpcyjna nie jest parametrem, lecz wielkością zmienną, oraz mając na uwadze, że zarówno pomiędzy państwami członkowskimi oraz regionami, jak i wewnątrz nich występują pod tym względem znaczne różnice, dlatego w celu podniesienia tej zdolności konieczne są indywidualne rozwiązania,
- F. mając na uwadze, że dążenie do wykorzystania jak największego wsparcia finansowego wymaga ciągłych wysiłków państw członkowskich i instytucji zarządzających oraz zaangażowania lokalnych i regionalnych organów administracji na wszystkich etapach procesu, a także odpowiednich zdolności struktur instytucjonalnych oraz skutecznych systemów zarządzania i kontroli,
- G. mając na uwadze, że zdolności administracyjne, zwłaszcza w zakresie planowania i realizacji projektów, stanowią kluczową kwestię w odniesieniu do zdolności absorpcyjnej oraz że należy je wzmocnić, koncentrując się w szczególności na państwach członkowskich pozostających w tyle i wykazujących niskie wskaźniki wykorzystania środków,
- H. mając na uwadze, że przepisy dotyczące funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności są z samej swojej natury złożone, zatem trudno jest dokonać ich właściwej transpozycji do prawa krajowego oraz ich przestrzegać, a ponadto mogą one powodować błędy, w związku z czym państwa członkowskie i regiony poświęcają nieproporcjonalną ilość czasu, usiłując zaradzić tym błędom i je kontrolować, dlatego przepisy te nie powinny ulegać częstym zmianom, aby sprzyjać ich lepszemu przyswajaniu; mając natomiast na uwadze, że należy zachęcać do upraszczania wdrażania instrumentów finansowych,
- I. mając na uwadze, że mimo zmniejszenia liczby błędów i przypadków defraudacji funduszy strukturalnych należy nasilić działania podejmowane przez państwa członkowskie, aby ograniczyć defraudację środków i odzyskać kwoty nienależnie wypłacone,
- J. mając na uwadze, że państwa członkowskie, które przystąpiły do UE w bieżącym okresie programowania, napotykają szczególne trudności, jeżeli chodzi o stopień wykorzystania środków, ze względu na znaczne zwiększenie dostępnych środków w porównaniu z funduszami przedakcesyjnymi i niewydolność struktur administracyjnych na etapie przygotowywania, śledzenia i oceny projektów,
- K. mając na uwadze, że brak możliwości sprawdzenia poziomu wykorzystania funduszy w perspektywie krótko- i średnioterminowej hamuje zdolność absorpcyjną oraz że niezbędna jest większa przejrzystość na wszystkich szczeblach zarządzania,
- L. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Społeczny (EFS) zapewnia istotne wsparcie dla strategii politycznych dotyczących rynku pracy i odgrywa ważną rolę w promowaniu włączenia społecznego, a także mając na uwadze, że należy znacząco zwiększyć jego środki,
1. mimo wspomnianych wyżej problemów zwraca uwagę na wysiłki włożone w zwiększenie zdolności absorpcyjnej oraz wykonanie budżetu polityki spójności w 2010 r., a także dostrzega pozytywny wpływ działań europejskiego planu naprawy gospodarczej w zakresie polityki spójności na szybsze wdrożenie programów i zapewnienie finansowania beneficjentom; zwraca się do Komisji o kontynuowanie tych działań w latach 2014–2020;
  2. zauważa, że następujące czynniki są główną przyczyną problemów z wykorzystaniem środków:
    - trudności z zakończeniem procedur oceny zgodności nowych systemów zarządzania i kontroli, do których zwykle dochodzi na początku okresu programowania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

- światowa recesja gospodarcza, która ma bezpośredni wpływ w postaci ograniczeń budżetowych stosowanych w budżetach publicznych oraz trudności w pozyskaniu wewnętrznego finansowania;
- niewystarczające środki na współfinansowanie projektów;
- opóźnienia w ustanawianiu i wprowadzaniu przepisów lub związanych z nimi wytycznych na szczeblu unijnym i krajowym, a także niekompletne lub niejasne przepisy;
- opóźnienia w tłumaczeniu wytycznych i uzyskiwaniu wyjaśnień od Komisji, a także niespójności we wskazówkach Komisji;
- zbyt skomplikowane i rygorystyczne procedury krajowe, a także częste ich zmiany;
- konieczność utworzenia nowych instytucji wdrażających programy, co może opóźnić ich rozpoczęcie i realizację;
- niedostateczny podział kompetencji między organami w państwach członkowskich, problemy dotyczące hierarchii wśród instytucji oraz wewnętrzne trudności z podziałem zadań i obowiązków;
- niedostateczne uwzględnienie szczebla regionalnego i lokalnego przy opracowywaniu programów operacyjnych;
- ograniczenia kadrowe, nieodpowiednio przeszkolony personel na szczeblu krajowym i regionalnym oraz trudności z utrzymaniem pracowników;
- trudności z tworzeniem systemów informatycznych;
- dysproporcja między stopniem kontroli a zasięgiem projektu;
- niewystarczające wstępne przygotowanie realizacji projektów oraz brak wykazu projektów gotowych do realizacji;
- zmiany priorytetów inwestycyjnych motywowane względami politycznymi;

3. uważa, że wiele stwierdzonych problemów mogłoby zostać rozwiązanych dzięki udziałowi – już od początku etapu planowania – wszystkich zainteresowanych podmiotów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, tak aby przyszłe projekty dokumentów ramowych i programów operacyjnych odpowiadały ich potrzebom, co pozwoli na większy i lepiej ukierunkowany wkład w realizację celów UE;

4. podkreśla konieczność upraszczania i uelastyczniania unijnych i krajowych przepisów oraz procedur, aby ułatwić dostęp do funduszy UE organizatorom projektów i sprzyjać należytemu zarządzaniu tymi funduszami przez służby administracyjne bez piętrzenia trudności dla beneficjentów; uważa, że uproszczenie przyczyni się do szybszego przydziału funduszy, podniesienia wskaźników wykorzystania środków, większej skuteczności i przejrzystości, zmniejszenia liczby błędów i skrócenia okresów płatności; jest zdania, że należy znaleźć równowagę między uproszczeniem a stabilnością przepisów i procedur i kontroli; zwraca uwagę, że w każdym razie udzielanie potencjalnym kandydatom i beneficjentom dostatecznych informacji jest niezbędnym warunkiem pomyślnego wdrażania;

5. podkreśla, że podniesienie wskaźników wykorzystania środków może prowadzić do wymiernych rezultatów jedynie pod warunkiem przestrzegania wspólnotowych ram regulacyjnych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

6. uważa, że należy położyć szczególny nacisk na aspekty związane z osiąganiem wyników i celów, nie zapominając jednak o stałej uwadze, jakiej wymaga kontrola wnoszonego wkładu; uważa, że zgodnie z istniejącymi przepisami dotyczącymi systemów wdrażania, kontroli i płatności należy znaleźć większą równowagę między przepisami i procedurami mającymi zapewniać legalność i prawidłowość wydatków UE a polityką spójności bardziej ukierunkowaną na wyniki i oszczędności;
7. wzywa do upraszczania procesu programowania, monitorowania i oceny polityki spójności, tak aby zwiększyć rolę doradcą Komisji i zmniejszyć obciążenie administracyjne związane z kontrolą i audytem;
8. jest zdania, że zamiast na formalnych nieprawidłowościach należy się mocniej skoncentrować na karaniu oszustw; popiera bardziej elastyczne i zróżnicowane podejście, w zależności od wagi stwierdzonej nieprawidłowości;
9. podkreśla, że należy wzmocnić stosowanie zasady proporcjonalności do procedur kontroli w zależności od skali przedsięwzięcia, upuszczając wymogi dotyczące dostarczanych informacji i kontroli podczas realizacji projektów i programów o małej skali; przypomina jednak, że uproszczone zasady nie mogą w żaden sposób szkodzić przejrzystości i odpowiedzialności; wzywa do lepszej i pogłębionej koordynacji działań audytorskich, do zniesienia zbędnych kontroli w państwach członkowskich posiadających odpowiedni system zarządzania funduszami oraz do przyjęcia zasady pojedynczego audytu w kolejnym okresie programowania, a także domaga się, by zasada ta była jak najczęściej stosowana, tak samo jak zasada „paktu zaufania”;
10. podkreśla, że niezwykle ważne jest terminowe przyjęcie wieloletnich ram finansowych, a także jasnych i jednoznacznych przepisów oraz wytycznych dla państw członkowskich, tak aby uniknąć trudności na starcie i opóźnień związanych z opracowywaniem przepisów krajowych i realizacją przez państwa członkowskie warunków ex ante na początku kolejnego okresu programowania; potwierdza, że Komisja powinna udzielać wsparcia technicznego, aby czuwać nad ich pełnym zrozumieniem przez państwa członkowskie; podkreśla, że okres obowiązywania wieloletnich ram finansowych ma kluczowe znaczenie dla polityki spójności i zdolności absorpcyjnej, gdyż zbyt krótki okres ich obowiązywania stwarza problemy w przypadku projektów, które mają charakter długofalowy i jednocześnie są najistotniejsze z punktu widzenia rozwoju;
11. wzywa państwa członkowskie do szybszego przenoszenia prawodawstwa wspólnotowego na grunt prawa krajowego; podkreśla znaczenie mobilizacji wystarczającej liczby wyszkolonych pracowników, tak aby na miejscu podjąć te wyzwania w bardziej skuteczny sposób;
12. podkreśla potrzebę większej synergii i komplementarności, a także płynących z tego korzyści, między wszystkimi funduszami podlegającymi zarządzaniu dzielonemu (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW, Europejski Fundusz Rybacki) oraz EFR w przypadku niektórych regionów europejskich sąsiadujących z krajami AKP; jest zdania, że należy sprzyjać elastyczności między EFRR i EFS, aby ułatwić finansowanie projektów zintegrowanych, uwzględniając specyfikę i cele każdego z nich; podkreśla, że harmonizacja przepisów i procedur może spowodować uproszczenie systemów realizacji i zachęcić potencjalnych beneficjentów do uczestnictwa w programach współfinansowanych przez UE; w związku z tym przypomina o potencjale finansowania krzyżowego, który nie został jeszcze w pełni wykorzystany;
13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by EFS był obecnie skuteczniej wykorzystywany i by odpowiadał na bieżące wyzwania społeczno-gospodarcze spowodowane przez recesję finansową na wszystkich szczeblach i we wszystkich państwach członkowskich, a także do zagwarantowania, że przyszły EFS przyczyni się w sposób znaczący i ukierunkowany do realizacji strategii Europa 2020 w dziedzinie zatrudnienia i włączenia społecznego, będąc widocznym, przejrzystym, wydajnym, elastycznym, prostym i przyjaznym beneficjentom instrumentem, który ma na celu rozwój kapitału ludzkiego, przy jednoczesnym uwzględnieniu szczególnych cech i potrzeb państw członkowskich i regionów;

Wtorek, 27 września 2011 r.

14. podkreśla, że działania należy skoncentrować na ograniczonej liczbie priorytetów – a najpilniejszy z nich to zmniejszenie rekordowych poziomów bezrobocia na rynku wewnętrznym, w szczególności młodzieży i kobiet – by zagwarantować wyższą skuteczność realizacji projektów obejmujących całą UE i możliwie największy wpływ i potencjał EFS, co stanowiłoby wsparcie realizacji strategii Europa 2020; zaznacza jednocześnie, że należy uwzględnić różną sytuację w państwach członkowskich oraz że konieczne jest zwiększenie niezależności finansowej i elastyczności EFS w celu uporania się z bieżącymi wyzwaniami w zakresie zatrudnienia;

15. apeluje do państw członkowskich, aby propagowały i utrzymały pogłębiony dialog z wszystkimi zainteresowanymi stronami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu dokładniejszego określenia potrzeb rynku pracy, zwiększenia szans na zatrudnienie wśród grup znajdujących się w społecznie niekorzystnym położeniu, a jednocześnie by w ramach określania celów politycznych związanych z polityką spójności uwzględniły w odpowiedni sposób potrzeby regionalne i lokalne oraz dopilnowały, by zostały one odzwierciedlone w celach EFS; wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi szkoleniu i edukacji osób posiadających pracę niewymagającą wysokich kwalifikacji, tak aby zwiększyć w tej grupie szanse na zatrudnienie;

16. wzywa państwa członkowskie, by dokonały usprawnień w zakresie wiedzy na temat środków z EFS i ich dostępności oraz by uaktualniły możliwości w zakresie opracowywania projektów, aby przyczynić się do tworzenia nowych, solidnych miejsc pracy oraz do bardziej skutecznego włączenia społecznego;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nadały priorytet zintegrowanemu podejściu do lokalnych i regionalnych przedsięwzięć rozwojowych, zachęcając do rozwijania oddolnych inicjatyw lokalnych w ramach EFS i umożliwiając łączenie kilku źródeł finansowania: programów operacyjnych, programów krajowych i zasobów prywatnych na poziomie pojedynczego przedsięwzięcia;

18. ubolewa, że z powodu przeciągających się procedur administracyjnych i skomplikowanych zasad, szczególnie w niektórych państwach członkowskich, wykorzystywanie środków z EFS odbywa się wolniej niż zakładano, i że zniechęca to wielu potencjalnych beneficjentów do ubiegania się o finansowanie; wzywa do dostosowania celów EFS do rzeczywistych wymogów rynku pracy, który potrzebuje inwestycji w podniesienie poziomu kształcenia zawodowego oraz w środki ochrony wyrobów rzemieślniczych;

19. wzywa Komisję do dokonania przeglądu poziomu współfinansowania, aby lepiej ocenić stopień rozwoju, wartość dodaną UE, rodzaje działań, beneficjentów, ich zdolność absorpcyjną i szanse na rozwój; w związku z tym wzywa, by w czasach ograniczania wkładów krajowych i lokalnych w wyniku zaostrzenia krajowych polityk budżetowych przeznaczyć na politykę spójności adekwatną część budżetu Wspólnoty; ubolewa nad faktem, że część środków dostępnych w ramach EFS nie jest wykorzystywana, dostrzegając, że w niektórych państwach członkowskich odnotowuje się znaczące postępy; apeluje zatem do państw członkowskich o utworzenie mechanizmów pomocy drobnym beneficjentom (zazwyczaj lokalnym organizacjom pozarządowym i MŚP) w przygotowywaniu skutecznych wniosków oraz mechanizmów opiekania się nimi w okresie realizacji, zwiększając tym samym skuteczność tego procesu;

20. apeluje do państw członkowskich, by, w oparciu o jasne zasady, w większym stopniu korzystały z możliwości wypłacania zaliczek beneficjentom EFS;

21. podkreśla potrzebę stałego, zdecydowanego i skrupulatnego skupiania się na faktycznych wynikach programów rozwojowych finansowanych ze środków EFS poprzez usprawnienie systemów oceny, kontroli i wskaźników na poziomie Wspólnoty oraz na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, które powinny obejmować nie tylko poziomy wydatków, ale także jakość realizowanych strategii; wzywa Komisję do uwzględnienia czynników niepewności mających wpływ na długoterminowe projekty dotyczące powrotu do pracy;

22. podkreśla znaczenie pewnych reform w niektórych państwach członkowskich mających na celu poprawę zdolności absorpcyjnej, a tym samym potrzebę negocjowania tych reform przez Komisję i zainteresowane państwa członkowskie w ramach zawierania umów o partnerstwie inwestycyjnym i rozwojowym, aby stały się one dla państw wiążącym warunkiem; zwraca uwagę zwłaszcza na znaczenie decentralizacji, a także wzmocnienie pozycji władz regionalnych i lokalnych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

23. uważa, że należy zezwolić na większą elastyczność struktury regulacyjnej polityki spójności w odniesieniu do organizacji programów operacyjnych, tak aby lepiej odzwierciedlić charakter i geografę procesów rozwojowych; sugeruje zapewnienie państwom członkowskim i regionom wystarczającej elastyczności w zakresie wyboru szeregu własnych priorytetów i opracowywania odpowiednich kombinacji polityki;

24. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia większej uwagi na przygotowanie projektów oraz do sporządzenia wykazu projektów gotowych do realizacji, tak aby można było zminimalizować ryzyko przekroczenia kosztów i uzyskać wysoki wskaźnik wykorzystania środków;

25. odnotowuje, że zdolności instytucjonalne sektora publicznego na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz zdolności techniczne i administracyjne uczestniczących władz publicznych i beneficjentów są kluczowe dla skutecznego rozwijania, wdrażania i monitorowania strategii politycznych niezbędnych w kontekście realizacji celów strategii Europa 2020;

26. wzywa państwa członkowskie, aby – przy wsparciu Komisji i we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi – zwracały uwagę na lepsze zarządzanie zasobami ludzkimi, podejmując dalsze wysiłki w celu przyciągnięcia i utrzymania wykwalifikowanej kadry zarządzającej funduszami UE, propagując dobre jakościowo szkolenia tej kadry oraz unikając wszelkich zmian personalnych, jeżeli nie jest to absolutnie konieczne i podyktowane wyłącznie względem zwiększenia wydajności pracowników, a w rezultacie zdolności absorpcyjnej; przypomina w związku z tym o możliwościach wykorzystania środków z EFS oraz pomocy technicznej na tworzenie potencjału niezbędnego do realizacji i nadzorowania programów; podkreśla znaczenie pojedynczych punktów kontaktowych na szczeblu zdecentralizowanym, aby wesprzeć partnerów programu; apeluje do państw członkowskich o utworzenie „europejskich pojedynczych punktów kontaktowych”, które będą jak najbliżej obywateli, w celu udzielania pomocy w przygotowywaniu wniosków o finansowanie z Funduszu Spójności zarówno władzom lokalnym, jak i obywatelom UE;

27. zauważa, że wysoki stopień ciągłości w ramach systemu zarządzania i kontroli oraz zdolności jest niezbędny, aby wykorzystywać nabyte doświadczenia i wiedzę w dziedzinie zarządzania, dlatego wzywa państwa członkowskie do podjęcia środków zapobiegających fluktuacji personelu administracyjnego zajmującego się zarządzaniem funduszami;

28. wzywa Komisję do zwiększenia pomocy dla tych państw członkowskich, których wskaźniki wykorzystania środków są niższe od średniej UE i wskazują na brak zdolności absorpcyjnej w tych krajach; uważa, że udzielanie takiej zwiększonej pomocy i ścisłą współpracę należy kontynuować co najmniej do osiągnięcia przez zainteresowane kraje takiego poziomu wiedzy fachowej, który wystarczy do osiągnięcia rezultatów bez specjalnej pomocy z zewnątrz;

29. zachęca państwa członkowskie do tworzenia forów lub sieci między ich strukturami wykonawczymi z myślą o omawianiu doświadczeń i trudności oraz wymianie sprawdzonych wzorców postępowania; ponadto zachęca państwa członkowskie do wspierania beneficjentów przy spełnianiu bardziej rygorystycznych wymogów kontroli, korzystając zwłaszcza z pożyczek w ramach wsparcia technicznego na szkolenie i wspieranie tych podmiotów gospodarczych i społecznych, które są uprawnione do skorzystania z tych środków; proponuje wykorzystać w tym celu część kwot przeznaczonych na programy operacyjne pomocy technicznej; wzywa państwa członkowskie do opracowania i przeprowadzenia odpowiednich szkoleń dla potencjalnych beneficjentów funduszy;

30. przypomina o znaczeniu programów współpracy międzyregionalnej i programów takich jak INTERACT i URBACT w określaniu i upowszechnianiu najlepszych praktyk oraz szkoleniu organów politycznych i administracyjnych w zakresie optymalnego wykorzystywania funduszy; apeluje, aby działania mające na celu wspieranie planowania regionalnego i wydajnego korzystania z funduszy mogły się ubiegać o środki z puli przeznaczonej na współpracę międzyregionalną w ramach celu „Współpraca terytorialna”;

31. wzywa Komisję do stworzenia ogólnounijnego programu współpracy w oparciu o doświadczenia z programu partnerskiego, tak aby pogłębić współpracę między regionami o wysokim poziomie wykorzystania środków a regionami o niskim poziomie ich wykorzystania oraz ułatwić rozpowszechnianie sprawdzonych wzorców postępowania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

32. proponuje utworzenie platformy internetowej dla beneficjentów, podmiotów lokalnych i regionalnych oraz instytucji rządowych z myślą o wymianie najlepszych praktyk oraz informacji o przeszkodach, problemach i możliwych rozwiązaniach;

33. wzywa Komisję do zbadania możliwości wprowadzenia zharmonizowanych systemów informacyjno-komunikacyjnych z uwzględnieniem różnic w systemach zarządzania i kontroli w państwach członkowskich i domaga się w tym celu wprowadzenia jednolitego oprogramowania do monitorowania poziomu wykorzystania środków w ramach programów współpracy terytorialnej;

34. wzywa Komisję, aby wykorzystywała systemy informacyjno-komunikacyjne do opracowania systemu wczesnego ostrzegania o stopniu wykorzystania funduszy oraz aby co najmniej raz do roku przedkładała sprawozdanie zawierające informacje na temat wykorzystania środków z funduszy regionalnych i strukturalnych dla każdego regionu, co umożliwi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie monitorowanie procesu realizacji polityki spójności;

35. zachęca Komisję do aktywnej współpracy z EBI, zwłaszcza przy określaniu inicjatyw wspólnotowych z myślą o zwiększeniu skuteczności i wydajności polityki spójności oraz wzmocnieniu wpływu funduszy strukturalnych, gwarantując środki na rzecz wsparcia finansowania MŚP;

36. uważa, że ze względu na większą elastyczność umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym na szczeblu regionalnym i lokalnym, przygotowywane odpowiednio wcześniej oraz odpowiadające założeniom strategii Europa 2020, przyczynią się do zwiększenia zdolności absorpcyjnej oraz do pokonania trudności przy współfinansowaniu; zaleca państwom członkowskim, aby doprecyzowały i uprościły ustawodawstwo krajowe z myślą o ułatwieniu zawierania takich partnerstw; podkreśla, że należy zapewnić demokratyczną kontrolę partnerstw publiczno-prywatnych;

37. wzywa Komisję do sprawdzenia, czy istnieją podstawy prawne wdrażania projektów PPP, oraz do zbadania ich skuteczności, a w stosownych wypadkach do zalecenia tym państwom członkowskim, które nie przyjęły takich środków legislacyjnych, aby z myślą o uruchomieniu środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności na finansowanie projektów PPP w kolejnym okresie programowania jak najszybciej opracowały i przyjęły procedury skutecznego wdrażania tych projektów na szczeblu regionalnym i lokalnym;

38. podkreśla, że większość MŚP, a zwłaszcza małe przedsiębiorstwa i mikroprzedsiębiorstwa, nie może samodzielnie korzystać z funduszy strukturalnych z uwagi na obecne ograniczenia administracyjne i finansowe oraz że potrzebują one wsparcia i porady organizacji reprezentujących je na szczeblu regionalnym i krajowym; uważa, że uproszczenie zasad i procedur jest niezbędne, aby umożliwić im dostęp do funduszy strukturalnych; apeluje, aby karta małych przedsiębiorstw i przyświecające jej zasady, a mianowicie „najpierw myśl na małą skalę”, zasada kompleksowej obsługi w jednym punkcie oraz zasada proporcjonalności miały zastosowanie na każdym szczeblu decyzyjnym podczas definiowania priorytetów inwestycyjnych i ustanawiania procedur zarządzania, audytu i kontroli z myślą o zapewnieniu lepszego wykorzystywania środków;

39. podkreśla znaczenie partnerów w rozumieniu art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 dla zdolności do wykorzystania funduszy; wzywa państwa członkowskie, aby w pełni informowały i wspierały obywateli, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, stowarzyszenia i organizacje pozarządowe oraz władze regionalne i lokalne o możliwościach finansowania, kwalifikowalności do współfinansowania ze środków funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, zasadach współfinansowania, zasadach dotyczących zwrotu oraz o miejscach ogłaszania zaproszeń do składania wniosków, a także by wspierały ich zaangażowanie na rzecz wykorzystania możliwości finansowania;

40. podkreśla pozytywne skutki korzystania z instrumentów finansowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego, takich jak Jessica, z myślą o poszerzeniu ogólnych zasobów finansowych bez konieczności zwiększania bezpośredniego finansowania publicznego;

Wtorek, 27 września 2011 r.

41. przypomina, że mechanizmy wielopoziomowego zarządzania i zasada partnerstwa mają kluczowe znaczenie dla skuteczności programów operacyjnych i wysokiej zdolności absorpcyjnej; wzywa państwa członkowskie – przy poszanowaniu zasady pomocniczości i ich instytucjonalnej autonomii – do nieustannego wzmacniania zasady partnerstwa i przejrzystości podczas tworzenia i realizacji programów operacyjnych, a w związku z tym do wiążącego, kompleksowego i trwałego angażowania od samego początku organów szczebla regionalnego i lokalnego oraz społeczeństwa obywatelskiego we wszystkie etapy opracowywania, realizacji i oceny programów operacyjnych;

42. wzywa Komisję do bardziej otwartej debaty na temat środków mających na celu przyspieszenie wykorzystania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; w związku z tym sugeruje, aby zwrócić się do Komitetu Regionów o roczną opinię na temat zdolności absorpcyjnej wszystkich państw członkowskich;

43. wzywa Komisję do zagwarantowania, że polityka spójności, sprzyjając jednocześnie realizacji strategii Europa 2020 we wszystkich państwach członkowskich, pozwoli zmniejszyć nierówności między regionami i mikroregionami, będzie uwzględniać w odpowiednim stopniu szczególne potrzeby regionów peryferyjnych i wspierać harmonijny rozwój w UE, w tym poprzez wykorzystanie dodatkowych i ukierunkowanych instrumentów i środków na obszarach, które nadal są dalekie od spełnienia europejskich standardów;

44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Europejska zdolność reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej

P7_TA(2011)0404

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wzmacniania europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof – rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej (2011/2023(INI))

(2013/C 56 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 196 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „Unia zachęca do współpracy między państwami członkowskimi w celu zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym lub katastrofom spowodowanym przez człowieka i ochrony przed nimi”,
- uwzględniając art. 122 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (klauzula solidarności), który przewiduje, że „Unia i jej państwa członkowskie działają wspólnie w duchu solidarności, jeżeli jakiegokolwiek państwo członkowskie stanie się przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka”,
- uwzględniając art. 23 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wytyczne z Oslo z 1994 r., zmienione w 2001 r., dotyczące wykorzystania zasobów wojskowych i zagranicznej obrony cywilnej w operacjach prowadzonych w przypadku katastrof,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w dniu 18 grudnia 2007 r. przez przewodniczących Rady Unii Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Komisji,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2010 r. pt. „Wzmacnianie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” (COM(2010)0600),